

Bemærkningerne ovenfor, men den fornødne Hjemmel for det sociale Udvalg til i givet Tilfælde at yde Hjemmesygepleje vil formentlig findes i § 235, jfr. § 29.

Ad § 250. Til den foreslaaede Bestemmelse har Udvalget kun det at bemærke, at man foreslaar, at en trængende Barselpatients Adgang til, hvor hun ikke kan indlægges paa Rigshospitalet eller Fødselsantalten i Aarhus, og hvor det vil være uforsvarligt, at hun føder hjemme, ikke begrænses til Indlæggelse paa et *kommunalt Fødehjem*, men at hun ogsaa maa være berettiget til Optagelse paa *almindeligt Sygehus*. Udvalgets lægekundige Medlemmer ønsker i saa Henseende at anføre, at der paa de allerfleste af Landets Sygehuse vil kunne ydes Barselpatienter den bedst mulige Behandling.

Ad § 252. Udvalget har ikke ment at burde tage Stilling til Størrelsen af de Bidrag, der skal udbetales til Barselfærden og til Barnemoderens Underhold 1 Maaned før og efter Fødslen, idet dette Takstspørgsmaal formentlig maa løses i Forbindelse med den øvrige Alimentationslovgivning.

Ad § 253. Udvalget kan ganske tiltræde Forslaget om, at ogsaa *Barselfærdsbidraget* og Bidraget til Moderens *Underhold 1 Maaned før og efter Fødslen* forsaavidt angaar forladede, fraseparerede eller fraskilte Hustruer *udbetales forskudsvis* af det offentlige.

Ad § 254. Udvalget har drøftet Spørgsmaalet om, hvorvidt man i dette Kapitel skulde optage en Bestemmelse om *Særhjælp for Kvinder, der omfattes af Paabud om Barselhvile, men som ikke er optaget i en Sygekasse, fordi de ikke har opfyldt Helbreds- betingelserne for Optagelse*. Udvalget stiller imidlertid ikke Forslag herom, idet man finder en saadan Bestemmelse upraktisk. Det er lidet sandsynligt, at en saadan Kvinde vil kunne føde, og det er endnu usandsynligere, at hun skulde være i Stand til at paatage sig Arbejde af den Art, som falder ind under Forbudet, og allermest usandsynligt er det, at en saadan Kvinde, hvis hun virkelig skulde kunne tænkes at føde, saa skulde være i den Situation at være i Stand til indenfor 3 Uger efter Fødslen at genindtræde i sit Arbejde.

Hvad derimod angaar den Gruppe af Kvinder, der omfattes af Forbudet, men som ikke er Sygekassemedlemmer, og som heller ikke har gjort noget derfor, mener man, at disse ikke helt bør stilles uden Hjælp. naar det dog er Beskyttelseslovgivningens Skyld, at de en vis Tid maa holde sig borte fra Arbejdet, og man foreslaar derfor, at saadanne Kvinder skal være berettigede til i Trangstilfælde af Opholdskommunen at erholde den fornødne Hjælp. Det er ikke meget, der gives disse Kvinder, thi de skulde jo i Forvejen have Hjælp i Trangstilfælde, men efter Forslaget ydes Hjælpen dem dog *som en Ret*, og den ydes dem som *Særhjælp*. Udvalgets Forslag til Kap. XII i Forslag til Lov om offentlig Forsorg findes aftrykt som F.

4. Social-hygiejniske Foranstaltninger.

Som et Led i visse fremmede Landes socialhygiejniske Foranstaltninger indgaar Bestræbelser paa at lære Mødrene at passe deres Børn paa en med hygiejniske Krav stemmende Maade, hvortil ofte er knyttet en omfattende Oplysning- og Propagandavirksomhed.

Udvalget stiller ikke Forslag i saa Henseende, idet Opgaver af denne Art næppe i første Linie kan fremmes som en direkte social Foranstaltning.

Udvalget har imidlertid haft sin Opmærksomhed hæftet paa et andet Forhold. Der gives for Tiden paa Rigshospitalet svanger Kvinde Lejlighed til i Svangerskabsperioden at blive undersøgt og at blive informeret om, hvilke Forholdsregler hun skal træffe, for at hendes Svangerskab skal forløbe paa den rationelleste Maade. Disse *Svangerskabskonsultationer* udgør ca. 1 000 om Aaret og har vist sig meget gavnlige, derigennem at det i mangfoldige Tilfælde er lykkedes at begrænse Antallet af vanskelige Fødsler, ligesom der skabes en Kontakt mellem Hospitalet og de paagældende Kvinder,